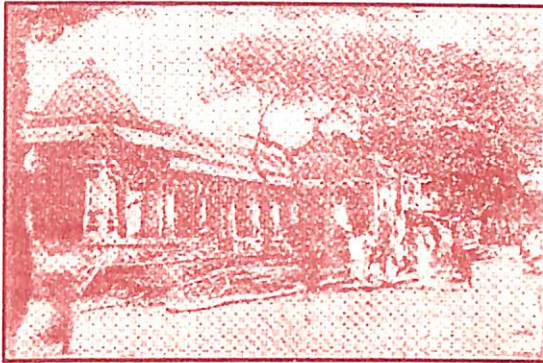
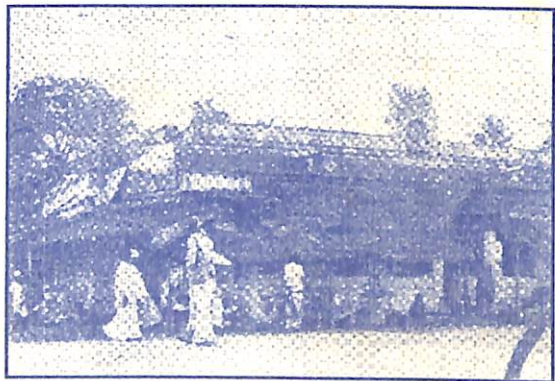

காஞ்சியில் குடந்தை

கும்பகோணத்தில் உள்ள மடம்

காஞ்சியில் உள்ள மடம்

வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ஸம்ரக்ஷக
கி. மனீநிவாச ராகவன், பி.ஏ., பி.எல்.,
ராயணன், பி.ஈ.,

Acc. No: 865
Q1: 38

காஞ்சியில் குடந்தை

வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ஸம்ரக்ஷக

தி. ஸ்ரீநிவாச ராகவன், பி.ஏ., பி.எல்.,
எஸ். சங்கரநாராயணன், பி.ஈ.,

காலடியில் உள்ள ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்

சத்யமேவ ஜயதே பப்ளிகேஷன்ஸ்

49, வடக்கு வெளி வீதி,

மதுரை - 625 001.

போன் : 2343266

865

2004

— 14/—

முதல் பதிப்பு ஜூன் 2004

விலை : ரூ 14/-

பிரதிகள் கிடைக்கும் இடம்

s. சங்கரநாராயணன்

52, காத்தண்ண பிள்ளை தெரு,
S.S.காலனி, மதுரை - 625 010.

போன் : 2301806

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. முகவுரை	i
2. காலடி கண்ட அற்புதம்	1
3. சங்கரரின் காலம்	15
4. சில விளக்கங்கள்	22
5. காஞ்சியில் காலடி வைத்த கதை	31
6. முடிவுரை	37

முகவுரை

சமீபத்தில் “காஞ்சியில் காலடி” என்ற தலைப்பில் வெளியாகிய புத்தகத்தைப் படித்தோம். அதன் மூல ஆசிரியர் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் தொகுப்பு ஆசிரியர் என்ற முறையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளதாகக் கண்டுள்ளது. அப்புத்தகத்தில் பக்கம் 96ல் “ஒரு விளக்கம்” என்ற தலைப்பில் தனது முந்தைய புத்தகம், அதாவது “குரு பீடம் கண்ட பட்டணம்” என்ற தலைப்பில் வெளியானது என்றும் அந்த நூல் 1958ல் “ஆனந்த விகடனில்” தொடர்ந்து வெளியான கட்டுரைகளின் சேர்க்கையே என்று குறிப்பிடுகிறார். அதேபோல் “பட்டினப்பிரவேசம்” அல்லது “பட்டினத்திற்குரிய பிரவேசம்” என்னும் தலைப்பில் இரண்டாம் பாகம் எதிர் நோக்கி இருப்பவர்களின் கோரிக்கை என்றும், தற்சமயம் இந்த நூலை வெளியிடுவதாகவும் கூறும் தொகுப்பாசிரியர் “ஓர் விளக்கம்” என்ற தொடரிலும் இப்புத்தகத்தின் “மூலம்” எங்கிருந்து வந்தது என்று ஏன் கூறவில்லை?

மேற்கண்ட நூலை வெளியிட

வேண்டுமென்ற எண்ணம் துறவிக்கு வந்த நோக்கம் என்ன? ஆசை என்ன? குறிக்கோள் என்ன? பற்றற்ற தன்மையுடன் இருக்கவேண்டியவருக்கு எந்த பற்று? எதில் பற்று காரணம் கொண்டு இந்த நூலை தொகுக்கத் தூண்டியது?

சமீப காலத்தில் காஞ்சி ஜயேந்திரர் திருப்பதி கோவில் விஷயமாக தெரிவித்த பிதற்றலும் அதன்

காரணமாக வைணவப் பெரியார்களிடம் கண்டனப்பட்டு, புறமுதுகிட்டு ஓடிய காட்சியும் தினத்தாள்களில் விவரமாக வந்துள்ளது. மேற்படியார் எங்கெல்லாம் தொடர்பு கொண்டாரோ அங்கெல்லாம் நிர்மூலமாகிவிட்டது தெரியவில்லையே. அரசே அச்சாணி ஓடிந்து விட்டதே. தாங்கிப் பிடித்து கைகேயி போல் வரம் பெறவா இந்த தொகுப்பு நூல்?

காஞ்சி காமகோடி மடாதிபதிகள் பற்றி இந்நூலாசிரியர் (அனாமதேயத்தின் தொகுப்பாளர்) போற்றிப் புகழ்வதும், தன்னிலை அடக்கமின்றி “நடமாடும் தெய்வம்” என்றோ, “தெய்வம் நடமாடுகிறது” என்றோ, “தெய்வத்தை நடமாட விட்டவர்கள்” என்றோ, “தெய்வங்களே இவர்களை வழிபடுகின்றன” என்றோ கூறிக்கொள்ளட்டும். காஞ்சி மடம் தனது என்று வாதிடும் 20 உரிமை பெருமைகளில் ஒன்று காஞ்சி காமகோடி மடாதிபதிகள் தினமும் பிறும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர்களால் வணங்கப்படுகிறார்கள் என்பதும், இதை “மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை” என்ற நூலில் வேதவியாசர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதும் ஆகும். என்ன ஆணவம்! என்ன அஹங்காரம்! தன்னுடைய முற்பிறவியின் வினைப்பயனாக பிறந்திருக்கும் மானிடனை அழிவில்லா கடவுள்கள் வணங்குவதாக இழிவுபடுத்தியும் வருகின்றனர். இந்நூலாசிரியர் போன்ற பலர் இப்பணியினை தொடர்ந்து வருவது வருந்தத்தக்கது.

ஆனால் அத்துடன் நின்றாரில்லை. ஸ்ரீ சிருங்கேரி பீடத்தின் அருமை, பெருமை, ஸம்பிரதாயக்

கட்டுக்கோப்பு முதலியவற்றில் காழ்ப்புணர்வு கொண்டு அந்த ஆச்சாரிய பரம்பரையைப் பற்றியும், அதன் புனிதத் தன்மையைக் குறித்தும் பொய்யான விமர்சனங்களைச் செய்தும் ஏன் பல நூதன பிரசுரங்களை வெளியிடவேண்டும்? ஆனால் அவை யாவும் கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி தானும் தன் பொல்லாச் சிறகை விரித்தாடினாற் போலும் உள்ளதைத்தான் இன்று நாம் காண்கிறோம்.

காஞ்சி பரமாச்சாரியாரிடம் இருந்த பழக்க வாசனை, இப்போது ஏற்பட்ட மனக்கலக்கம், ஸ்ரீ சிருங்கேரி மஹாஸந்நிதானத்தை தரிசித்து அவரிடம் அவர்களுடைய பரமாச்சாரியாள் ஸ்ரீ சந்திர சேகர பாரதீ மஹாஸ்வாமிகளின் சாயையைப் பார்த்த பரவசம், ஒன்றுக்கொன்று மனச்சஞ்சலத்தில் வார்த்தைகளாக உருவாக்கிய தொகுப்பா இந்நூல்? வெளியிட்ட துறவிதான் விளக்க வேண்டும்.

இந்த நூலில் கண்ட தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டிடவும் எளியோமாகிய எங்களுக்குத் தோன்றிய கருத்துக்களை இந்நூலின் மூலம் எடுத்தியம்பவும் நாங்கள் விழைகின்றோம்.

செந்தில் துறவியிடம் சமீப காலத்தில் நெருங்கிய தொடர்புடையோர் நாங்கள். தனிப்பட்ட முறையில் அவர்மேல் மதிப்பும், மரியாதையும் உண்டு. இந்த ஆண்டுகூட செந்திலாதிபன் சந்நிதியில் அவருடைய வருடந்திர சேவையில் பங்கு கொண்டோம். துறவறத்தின் நெறிமுறைகளை பிறழாமல் கடைப்பிடித்து நடந்துவரும்

அந்த பெரியவர் இப்படிப்பட்ட ஒரு நூலை வெளியிட்டு விட்டாரே என்ற வருத்தமும், உண்மையை மறைக்கலாகாது என்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே இச்சிறிய நூல்.

தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதும் உண்மையை நிலை நாட்டுவது மட்டும்தான் இந்த முயற்சியின் நோக்கமேயன்றி தனிப்பட்ட முறையில் எவரையும் புண்படுத்த வேண்டும் என்பதல்ல.

“காஞ்சியில் காலடி” என்று செந்தில் துறவி அளித்த தலைப்பு கும்பகோணத்திலிருந்த மடம் அங்கிருந்து முதன்முதலாக காஞ்சியில் காலடி வைத்த நிகழ்ச்சியைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகப் பொருள்கொண்டு, அந்த சுவையான சம்பவத்தை விவரிக்கும் இந்த நூலும் “காஞ்சியில் குடந்தை” என பெயரிடப்படுகிறது.

01-06-2004

மதுரை.

தி. ஸ்ரீநீவாச ராகவன், B.A., B.L.,

எஸ். சங்கரநாராயணன்

காலடியைக்கண்ட அற்புதம்

ஒங்குபெறு சிருங்கேரி ஸ்ரீ சாரதா பீடத்தில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரிலிருந்து தொடர்ச்சியாக ஒளிர்ந்துவரும் அருளாளர்களின் வரிசையில் 33 ஆவதாக ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த சிவாபிநவ நரசிம்ஹ பாரதீ மஹாஸ்வாமிகள் விளங்கி வந்தார்கள். அவர்கள் தமது 2வது விஜயயாத்திரையை கி.பி.1891ம் ஆண்டு தொடங்கி 1895ல் சிருங்கேரி திரும்பினார்கள். அதன்பின் மிகவும் விரக்தராக காணப்பட்டார்கள். யாரிடமும் பேசுவது கிடையாது. தமது தினசரி அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தலையை குனிந்துகொண்டு சிந்தனையுடன் ஏகாந்தத்திலேயே இருந்தார்கள். சுமார் 15 தினங்கள் இவ்வாறே கழிந்தபின் நிலமை தானாகவே மாறியது. ஸ்ரீ மடத்து அதிகாரி ஸ்ரீ ஸ்ரீகண்ட சாஸ்த்ரிகளை அழைத்து, வேத, சாஸ்த்ர அபிவிருத்திக்காக ஒரு பாடசாலை நிறுவ கட்டளையிட்டார்கள். 1896 ஆகஸ்டில் சிருங்கேரியில் “ஸத்வித்யா ஸஞ்சீவினி பாடசாலை” தோன்றியது. ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் மிகவும் ஆனந்தத்துடன் காணப்பட்டார்கள். அதுசமயம் ஸ்ரீ ஸ்ரீகண்ட சாஸ்த்ரிகள் அவர்கள், ஸ்ரீ சுவாமிகளிடம் முதலில் வருத்தம் தோன்றியதற்கான காரணத்தை வினவினார்கள். உலகில் அதர்மத்தின் அதிகாரம் பரவுதலைக்கண்டு வருந்தியதாகவும், பிறகு யோசித்துப் பார்த்ததில், அதற்காக கவலைப்படுவதை விட்டுவிட்டு வேத சாஸ்த்ரங்கள் மறையாமல் நிரந்தரமாக விளங்க முயற்சி செய்யவேண்டுமென்றும், மேலும் குரு, ஈஸ்வர பக்தியை வளர்க்கவேண்டுமென்று தோன்றியது என்றும், பாடசாலை நிறுவியதில் முதல் காரியம் முடிந்த திருப்தியினால் சந்தோஷம் ஏற்பட்டதாகவும் கூறினார்கள். மேலும் குரு பக்தி வளர, ஜகத்குரு ஆதிசங்கரருக்கு சிருங்கேரியில் தனி

சந்நிதி அமைத்து பூஜை நடக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும், தமது இரு விஜய யாத்திரைகளிலும் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரருக்கு பக்தியை தெரிவிக்கக்கூடிய எவ்வித நடவடிக்கையையும் மக்களிடம் தாம் காணவில்லையாதலால் ஸ்ரீ சங்கரர் பிறந்த புண்ணிய பூமியைக் கண்டுபிடித்து அங்கு ஒரு கோவில் கட்டி ஸ்ரீ சங்கரரின் திவ்ய மூர்த்தியை ப்ரதிஷ்டை செய்து தினசரி பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்தும் அவரது பிறந்த நாள் உத்ஸவம் மிகவும் விமரிசையாக நடந்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்தால் அந்த புண்யபூமி யாத்ராஸ்தலமாக ஏற்பட்டு ஆச்சார்ய பக்தி வளர உதவியாக இருக்குமென்று இவைகளையும் செய்து முடிக்க தமது குருவின் அனுக்ரஹம் கிடைத்து விட்டபடியால் தாம் மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பதாகவும் கூறினார்கள். அதுமுதல் ஸ்ரீ சங்கரரின் அவதார தினமாகிய வைசாக சுக்ல பஞ்சமி தினத்தில் ராம, கிருஷ்ண ஜயந்தி தினங்களைப் போலவே சங்கரரின் அவதார தினமும் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார்கள். ஸ்ரீ மடத்தில் உள்ள சங்கரரின் மூர்த்திக்கு வைசாக சுக்ல ப்ரதமை முதல் தினமும் காலையில் விசேஷ அபிஷேகத்துடன் கூடிய பூஜை நடத்தவேண்டுமென்றும் அப்போது வேதபாராயணம், ஸ்ரீ சங்கரரால் இயற்றப்பட்ட பாஷ்ய பாராயணங்கள் செய்வது என்றும், மாலை வேளைகளில் சொற்பொழிவுகள் நடத்தவும் வழிப்படுத்தினார்கள். ஜயந்தி தினமாகிய பஞ்சமியன்று பட்டனப்பிரவேசமும் நடந்தது. ஆக கி.பி. 1896ல் தொடங்கி ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவம் சிருங்கேரியில் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ சங்கரரின் பிறந்த பூமியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்ற மனோபாவம் ஸ்ரீ சுவாமிகளுக்கு தினந்தோறும் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகையில் 07-12-1898ல் மைசூர் மஹாராஜா ஸ்ரீ

கிருஷ்ணராஜ உடையார், அவரது ஆங்கில ஆசான் ஃப்ரேசர் துரை உள்ளிட்ட சில ஆங்கிலேயர்கள், முதலியவர்களை அழைத்துக்கொண்டு திவான் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி அய்யர் ஸ்ரீ சுவாமிகளின் தரிசனத்திற்காக சிருங்கேரி வந்தார். சங்கர விஜய நூல்களின் மூலம் மாத்திரம் அறியப்பட்டு, யாருக்கும் காணக்கிடைக்காமல் இருக்கிற ஸ்ரீ சங்கரரின் ஜன்ம பூமியை மேற்படி நூல்களில் காலடி கிராமத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிற அடையாளத்தைக்கொண்டு கண்டுகொள்வதற்கு கேரளாவில் வெகுகாலம் வசித்தவரும், மிகவும் பெரிய அறிஞருமான சேஷாத்ரி அய்யரே வல்லவர் என்று தீர்மானித்து அவரிடம் தமது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினார்கள். ஸ்ரீ அய்யர் அவர்கள் ஸ்ரீ ஜகத்குருவின் கட்டளையை மிகவும் உவகையுடன் ஏற்று தமது பலவித அலுவல்களுக்கிடையேயும் கேரளா சென்று சங்கர விஜய நூல்களில் சொல்லியிருக்கிற நிலமையைக் கொண்டு விசாரித்ததில் ஸ்ரீ சங்கரரின் அவதார தலமானது திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த கோட்டயம் டிவிஷன் குன்னத்து நாடு தாலுகாவில் ஒரு பகுதியென்றும் தீர்மானமாயிற்று. திவான் அவர்கள் அங்கிருந்து திரும்பி வந்து ஸ்ரீ சுவாமிகளை தரிசனம் செய்து தான் கண்டவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீ சுவாமிகளிடம் தெரிவித்தார்.

இதற்குள் சில ஆண்டுகள் சென்றன. ஆச்சார்ய பக்தி விசேஷத்தினாலேயே ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்களுக்கு மனதானது அடிக்கடி உள் நோக்கிச் சென்று வெளிக்காரியங்களில் ஈடுபாடு குறைந்துகொண்டு வந்தது. இதனாலேயே ஆச்சார்ய ஜன்ம பூமியை சீர்படுத்த வேண்டிய தமது முந்தைய சங்கல்பத்தின்படி காரியத்தில் கூட இவரது முயற்சி மெதுவாக இருந்தது. இந்த சமயத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலடி பூமி நாளாவட்டத்திலாவது பிரசித்தி அடையும்படி செய்வதில்

தனக்குப் பிறகாவது மற்றவர் நிறைவேற்ற உதவியாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தமது சிஷ்யகோடிகளில் ஒருவரான நடுக்காவேரி ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் என்பவரை காலடிக்கு அனுப்பி ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவத்தை விசேஷமாக நடத்திவர ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் நல்ல பண்டிதர். சொற்பொழிவாற்றும் திறமையுள்ளவர். “ப்ரம்ம வித்யா” என்ற பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார். ஸ்ரீ ஜகத்குருவின் கட்டளையின் பேரில் காலடி சென்று ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவத்தை நடத்தியும், அநேக இடங்களில் சொற்பொழிவு மூலம் காலடியைப்பற்றி மக்களுக்கு ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தினார். இவ்வாறு ஆச்சார்யர் 1896ல் காலடியை கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று செய்த சங்கல்பம் சுமார் 10 ஆண்டுகள் கழித்து அது நிறைவேறும் காலம் வந்தது.

அரக்கர்களுடைய மாயையினால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஜகன்மாதா சீதா தேவியை ஸ்ரீ ஆஞ்சனேயர் அரிய முயற்சியினால் கண்டு ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியிடம் தெரிவித்தது போலவே வேற்று மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு பெயர் மாத்திரத்திலிருந்த ஸ்ரீ சங்கரரின் பிறந்த தலத்தைக்கண்டு ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்களிடம் தெரிவித்த திவான் ஸ்ரீ சேஷாத்திரி அய்யர் உயிர் நீத்தார். அதேபோல, ஸ்ரீ சுவாமிகளின் கட்டளையின் பேரில் காலடியில் ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவம் கொண்டாடியும், தமது சொற்பொழிவுகள் மூலம் ஸ்ரீ சங்கரரின் ஜன்ம பூமியை பிரபலப்படுத்திய ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளும் இறந்துவிட்டார். மக்களின் புண்ணிய விசேஷத்தினால் வெளிக்காரியங்களில் ஈடுபாடு இல்லாமலிருந்த ஸ்ரீ சுவாமிகள் காலடி பூமியை சீர்படுத்தி அங்கு சங்கரருக்கு ஆலயம் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்ற விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொள்ள ஆரம்பித்தார். இந்த நிலைமையில் மைசூர்

அரண்மனையில் நீதிபதியாகவிருந்த ஸ்ரீ ஏ. ராமச்சந்திர அய்யரும், முதலில் மைசூரில் திவானாக இருந்துவிட்டு பிறகு திருவாங்கூர் அரசரால் அழைக்கப்பட்டு அங்கு திவானாக இருக்கும் ஸ்ரீ வி.பி. மாதவ ராயரும் சிருங்கேரி வந்தனர். ஸ்ரீ சேஷாத்திரி அய்யர் விட்டுச்சென்ற பணியை அவர்கள் இருவருமாக சேர்ந்து முடிக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீ சுவாமிகள் கட்டளையிட்டார்கள்.

1905-1906ம் ஆண்டு காலத்தில் மேற்கண்ட இருவர்களும் மற்ற அதிகாரிகளுடைய உதவியுடன் காலடி வந்தனர். அப்போது பூர்ணா நதியின் வடக்குப் பக்கத்தில் ஸ்ரீ சங்கரர் தமது தாயாருக்கு ஈமக்கடன் செய்த இடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கிருந்த மக்கள் அந்த இடத்தை மிகவும் புனிதமான இடமாகக்கருதி அங்குள்ள மண்ணை ரக்ஷையாக உபயோகித்து வருவதாயும், அமாவாசை, கிரஹணம் முதலிய புண்ணிய காலங்களில் மேற்சொன்ன இடத்தில் மக்கள் தீர்த்தாடனம் செய்து வருவதாயும் தெரிய வந்தது. இங்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவிலும் நம்பூதிரி சன்னியாசியின் மடமும் இருந்து வந்தது. இவற்றின் மூலம் அதுதான் ஸ்ரீ சங்கரரின் ஜன்ம பூமி என்று உறுதியாயிற்று. மேலும் அவ்விடங்களை பலவித மதம், இனம் முதலியவற்றை சேர்ந்த மக்கள் அனுபவித்து வந்தார்கள். ஆண்டாண்டு காலமாக அனுபவித்து வரும் அவர்களிடமிருந்து அவ்விடத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்துவது என்பது சுலபமாக காணப்படவில்லை.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர அய்யரும், திவான் மாதவ ராயரும் திருவனந்தபுரம் வந்து ஸ்ரீ மூலத்திருநாள் ராமவர்ம குலசேகர மஹாராஜா அவர்களிடம் மேற்கண்ட விவரங்களை தெரிவித்து எவ்விதத்திலாவது மஹாராஜா அவர்கள் உதவி செய்து ஸ்ரீ சங்கரர் பிறந்த பூமியை ஸ்வாதீனம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று

கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆச்சாரியாளின் சங்கல்பத்தின் காரணத்தில்தானோ என்னவோ ஆங்கிலேய அரசு "India Act of 1904 for Preservation of Ancient Monuments in India" என்ற ஒரு சட்டத்தை இயற்றியிருந்த விவரம் மஹாராஜாவின் நினைவிற்கு வந்தது. இப்போது அரசு ஏட்டில் உள்ள வாக்கியங்களை அப்படியே காண்பது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும் என்பதால் கீழே தரப்படுகின்றன.

"Acquired kundakara puraiyadam lekkam No.115, registered in the name of Kaipilli Nambutiri, and in the possession of Tekkematom Swamiyar and other lands in Kalladikara Manjappa Proverthy, Kuttanad Taluk, which are associated with Sri Samkaracharya, containing sites which are known as his birth place, the site where his house stood and the site on which the remains of his mother were cremated".

The Government order dated January, 27 1906 says: "As another step towards the introduction of this scheme, the Government considers that measures should be adopted for the preservation of the birth place of Sri Samkaracharya, the great religious teacher and reformer, whose name is held in veneration throughout India. It is situated in the village of Kaladi Manjappa Proverthy, Kuttanad Taluk on the banks of the Alwaye. The locality is treated as samketam or place of sanctity There is a walled enclosure in a compound close to the ghat leading to the river also held sacred as having been used by the great reformer in performing the obsequies of his mother". இவ்வாறு திருவனந்தபுரம் அரசர் அந்த இடங்களை தம் வசம் கைப்படுத்திக்கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர அய்யர் சிருங்கேரி வந்து மேற்கண்ட எல்லா விவரங்களையும் ஸ்ரீ சுவாமிகளிடம் தெரிவித்தார். மிகவும் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ ஜகத்குரு

அவர்கள் அந்த இடத்தை சுத்தப்படுத்தி ஆலயம் கட்டுதல் ஸ்ரீ சங்கரர் மற்றும் ஸ்ரீ சாரதாம்பாள் சிலைகளை வடிக்க ஏற்பாடு செய்தல் மற்றும் கும்பாபிஷேகம் வரை உள்ள எல்லா பொறுப்புகளையும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர அய்யரே ஏற்று நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அவரும் ஸ்ரீ சுவாமிகளிடமிருந்து யந்திரங்கள், விபூதி பிரசாதங்கள் முதலியவற்றை பெற்றுக்கொண்டு சுவாமிகளின் கட்டளையை நிறைவேற்ற புறப்பட்டார். அவருக்கு உதவியாக மைசூர் அரசில் நிதி அதிகாரியாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற ஸ்ரீ ஈ. ஆர். சுப்பராயர் எல்லா காரியங்களையும் செவ்வனே நடத்தி வந்தார். இவ்விதமாக மனது சங்கல்பம் நிறைவேறுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் திருப்தியாக இருக்கையில் ஸ்ரீ சுவாமிகள் 21-02-1910 என்று கும்பாபிஷேகத்திற்கான நாளை தாமே குறித்தார்கள். தானும் அந்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக புறப்படவேண்டும் என்று தீர்மானித்து ஸ்ரீ சாரதாம்பாளிடமும் தனது குருநாதரிடமும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு 18-01-1907 வெள்ளிக்கிழமை அபிஜித் முகூர்த்தத்தில் சிருங்கேரியை விட்டுக்கிளம்பினார்.

விஜய யாத்திரையில் பல ஊர்களைக் கடந்து திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கு மஹாராஜா அவர்களால் மிகச்சிறந்த முறையில் வரவேற்கப்பட்டு அரண்மனையில் தங்கி அனுஷ்டானம், பூஜை முதலியவைகளை செய்துவந்தார்கள். மஹாராஜா அவர்கள் பாதபூஜை செய்துவிட்டு பிஷாவந்தனம் செய்தபோது புஷ்பமாலைகள், பழவகைகள் முதலியவற்றுடன் ஒரு வெல்வெட் துணியில் சுற்றப்பட்டு ஒரு கட்டு இருந்தது. மடத்து அதிகாரிகள் அதை பிரித்து பார்த்தபோது அதில் மேற்கண்டவாறு தாம் கையகப்படுத்திக்கொண்ட ஸ்ரீ சங்கரர் பிறந்த பூமி முழுவதையும் ஸ்ரீ மடத்தின் பெயருக்கு மாற்றி எழுதிக்கொடுத்திருந்த தஸ்தாவேஜும், காலடியில்

ஆதிசங்கரருக்காக ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆலய கட்டுமானம் மற்றும் கும்பாபிஷேக பணிக்காக காணிக்கை ரூ 10,000ம் இருந்தது. ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் அவைகளை ஏற்று மஹாராஜா மற்றும் அவருடைய குடும்பத்தார்களை ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு தமது யாத்திரையை தொடர்ந்தார்கள். இந்த விவரங்களை தற்போதைய திருவனந்தபுரம் மஹாராஜா உத்திராடம் திருநாள் மார்த்தாண்ட வர்மா அவர்கள் இந்த கட்டுரையை எழுதுபவர்களாகிய எங்களிடம் நேரில் கூறினார்கள்.

யாத்ராக்ரமமாக 10-02-1910 அன்று ஸ்ரீ சுவாமிகள் காலடிக்கு 8 கி.மீ தூரத்திலிருக்கும் பெரும்பாவூர் என்ற ஊரை அடைந்தார்கள். அன்று இரவு ஸ்ரீ சுவாமிகளின் கனவில் வெள்ளை உடை அணிந்து ஒரு கைம்பெண் புன்சிரிப்புடன் தோன்றி காலடியில் மரத்தடியிலேயே இருப்பதாகவும் ஸ்ரீ சுவாமிகளை அழைப்பதற்காக வந்ததாகவும் சொல்லிவிட்டு மறைந்தாள். மறுநாள் ராமச்சந்திர அய்யர் மற்றும் ஸ்ரீகண்ட சாஸ்திரிகள் ஆகியோர் காலடியிலிருந்து பெரும்பாவூர் வந்ததும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு காலடியின் அமைப்பைக் கூறுமாறு கேட்டார்கள். அப்போது சாரதா ஆலயம் கட்டியிருக்கும் இடத்தின் அருகில் ஒரு அசோக மரம் இருப்பதாகவும் அதனடியில் ஸ்ரீ சங்கரர் தனது தாயாருக்கு ஈமக்கடன் செய்த இடம் என்று மக்கள் வந்து தீபம் ஏற்றி பிரதக்ஷிணம் செய்து வழிபட்டு வருகிறார்கள் என்றும் கூறினார்கள். இதைக்கேட்டதும் ஸ்ரீ சுவாமிகளின் உடல் நடுங்கியது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது. மற்றவர்கள் திகைத்து நின்றார்கள். சில நிமிடங்கள் சென்று ஸ்ரீ சுவாமிகள் ஆனந்த பரவசத்துடன் தான் கண்ட சொப்பனத்தைக் கூறினார்கள். ஆகவே சங்கரரின் ஜன்ம பூமியை பிரகாசப்படுத்தும் தமது இந்த முயற்சிக்கு சங்கரரின் தாயார் ஸ்ரீமதி ஆர்யாம்பாளின் சம்மதம் கிடைத்துவிட்டதாக சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்.

11-02-1910 அன்று காலடி வந்தடைந்து புளகாங்கிதத்துடன் இரு துதிகளால் காலடியின் மஹிமையை விளக்கினார்கள். கும்பாபிஷேக சம்பந்தமான ஹோமம் முதலியன நடத்தப்பட்டு 21-02-1910 திங்கட்கிழமை வேத கோஷமும் வாத்ய கோஷமும் முழங்க சத்ய சங்கல்பர்களான ஸ்ரீ சுவாமிகளின் சங்கல்பப்படி கும்பாபிஷேகம் நடந்தேறியது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த சிவாபிநவ நரணிம்ஹ பாரதீ மஹாஸ்வாமிகள் சங்கரரின் ஜன்ம பூமியாகிய காலடியைக் கண்டுபிடித்து ஆலயம் கட்டி கும்பாபிஷேகம் நடத்தி அதனைத் தொடர்ந்து காலடி பிரசித்தி அடைந்தது. ஸ்ரீ சங்கரரின் அவதார ஜயந்தி வைபவமும் மக்களால் ஆங்காங்கு கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதற்காக நாம் எல்லோரும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

உண்மை இவ்வாறிருக்க, நடுக்காவேரி ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் காலடி பூமியைக் கண்டுபிடித்து கும்பகோணம் காஞ்சி மடத்து சந்திரசேகர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளிடம் தெரிவித்து அவருடைய அனுமதியின் பேரில் பொருள் நிறைந்த சிருங்கேரி மடத்து ஸ்ரீ ஆச்சார்யாரிடம் தெரிவித்ததாக கும்பகோண காஞ்சி மடத்து அபிமானிகள் எழுதிவருகிறார்கள். தற்போது ஒரு துறவியும் அதை செய்திருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. “காஞ்சியில் காலடி” பக்கம் 66. ஆக, சங்கரரின் ஜன்மபூமியை கையகலப்படுத்தி ஆலயம் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்ய அதிக பணம் மற்றும் பொருள் தேவை. இந்த வசதி கும்பகோண காஞ்சி மடத்தில் இல்லை. எனவே பணக்கார மடமாகிய சிருங்கேரி மடத்தின் மூலம் காலடியில் முன்னேற்றங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற ஸ்ரீ சாஸ்திரிகளின் தீர்மானத்திற்கு சந்திரசேகர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அனுமதி அளித்தவுடன் அந்த சாஸ்திரிகள் ஸ்ரீ

ஸச்சிதானந்த சிவாபிநவ நரசிம்ஹ பாரதீ
மஹாஸ்வாமிகளிடம் தெரிவித்ததால்தான் சிருங்கேரி மடம்
இந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்டது. இல்லாவிடில் அவர்களுக்கு
இந்த விஷயத்தில் சிரத்தை கிடையாது என்று பிரசாரம்
செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்த விஷயத்தை சற்று
ஆராய்வோம்.

சந்திரசேகர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்
13-02-1907ல் சந்நியாசம் பெற்று 09-05-1907ல்
பதவியேற்றார். ஆகவே ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகளும் அதற்கு
முன்னால் அவரிடம் தெரிவித்திருக்க முடியாது. 1900ம்
ஆண்டுக்குப் பிறகு அந்த மடத்திற்கு நல்ல வருமானம்
வந்ததாக அந்த மடத்து அபிமானிகளால் புத்தகங்களில்
எழுதப்பட்டு வருகிறது. “காஞ்சி காமகோடி மடம்
சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் திருமரபு அருள் வரலாறு” என்ற
நூலில் வித்வான் வெ.மஹாதேவன் அவர்கள்
கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகிறார்.

“கி.பி.1900ம் ஆண்டு வாக்கில்
அப்போதிருந்த சுவாமிகள் சோழ மண்டலத்தில் உள்ள 1000
கிராமங்களுக்கு மேல் சென்று 3 வருட காலம் யாத்திரை
புரிந்தனர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வேலி குருணிக்குப்
பதிலாக பட்டமான்ய நிலம் ஸ்ரீ மடத்துக்கு
அளிக்கப்பட்டது. இவற்றால் அக்கால கட்டத்தில் ஸ்ரீ
மடத்திற்கு கணிசமான வருவாய் கிடைத்தது.”

ஆகவே காலடி சம்பந்தமான முயற்சிகள்
சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்தின் ஜகத்குரு மூலம் நடந்து
வரும்போது கும்பகோண காஞ்சி மடத்தின் வசம் பணவசதி
இல்லை என்ற கூற்று உண்மையானதல்ல.

ஸ்ரீ சங்கரரின் ஜன்மபூமியை தேடும் முயற்சியில் முதன்முதலில் ஈடுபட்ட திவான் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி அய்யர் 13-09-1901லும் அவரைத் தொடர்ந்து அந்த இடத்தை ஓரளவு பிரபலப்படுத்திய ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகளும் மறைந்துவிட்டனர். ஆக 1907ல் சந்திரசேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள் பட்டம் ஏற்றபோது ஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் உயிருடன் இருந்தாரா என்பதே கேள்விக்குறி. அப்படியிருக்கையில் அவர் எவ்வாறு அந்த சுவாமிகளைச் சந்தித்து காலடி விஷயம் பற்றி கூறியிருக்க முடியும்? கும்பகோண காஞ்சி மடத்தார் இம்மாதிரி எழுதி வருவதும் அந்த மடத்து சுவாமிகள் மறுக்காமல் இருப்பதும் கலியின் கோலம்தானோ.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி அய்யர், ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் ஆகியோர் மூலம் ஓரளவு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ ராமச்சந்திர அய்யர், ஸ்ரீ மாதவராயர் ஆகியோரால் நிச்சயிக்கப்பட்டு, அந்த விவரங்கள் முழுவதும் திருவனந்தபுரம் மஹாராஜா ஸ்ரீ மூலம் திருநாள் குலசேகர வர்மா அவர்களிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவரும் ஆங்கிலேய அரசின் 1904ம் ஆண்டு சட்டத்தின் அடிப்படையில் 27-01-1906ம் தேதியிட்ட ஆணை மூலம் அவ்விடம் முழுவதையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு விட்டார். பிறகு சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்திற்கு சமர்ப்பித்தார். ஆக, 1906 ஜனவரிக்குள் அந்த இடம் ஆர்ஜிதம் சம்பந்தமான வேலைகள் முடிந்துவிட்டன. கட்டுமான மற்றும் கும்பாபிஷேக வேலைகளும் துரிதமாக நடந்து வந்தன. ஸ்ரீ ஜகத்குருவும் காலடி கும்பாபிஷேகத்திற்கான தேதியையும் தீர்மானித்துவிட்டு 18-01-1907ல் காலடி யாத்திரையை துவங்கினார். எனவே 13-02-1907ல் துறவறம் பெற்று, 09-05-1907ல் பட்டம் பெற்ற சந்திர சேகர சரஸ்வதி சுவாமிகளிடம் ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் தெரிவித்து அனுமதி பெற்று சிருங்கேரி ஆச்சாரியாரிடம் தெரிவித்த பின்தான் சிருங்கேரி மடம் காலடியை புனருத்தாரணம் செய்யும்

முயற்சியில் இறங்கியது என்ற கூற்று எவ்வாறு உண்மையாக இருக்க முடியும்?

மேற்கண்டவாறு எழுதிவரும் செந்தில் துறவி உட்பட கும்பகோண மடத்து அபிமானிகளிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறோம். பணவசதி இல்லாததால் அந்த மடத்து ஆச்சாரியர் காலடியை ஆர்ஜிதப்படுத்த முடியாமல் அந்த பெருமை சிருங்கேரி மடத்துக்கு கிடைக்கும்படி பெருந்தன்மையுடன் விட்டுக்கொடுத்து விட்டார். ஆனால் 1907 முதல் 1996 வரை அவர் பீடாதிபதியாக இருந்த நெடிய கால கட்டத்தில் ஒரு தடவை கூட காலடிக்கு செல்லவில்லையே. ஏன்? அவர் பலமுறை யாத்திரை செய்து இந்தியாவின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் சென்று தமது மடத்தின் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டாரே. அவரது சரித்திரத்தைக் கூறும் “ஜகத்குரு திவ்ய சரித்திரம்” நூலில் ஸ்ரீ ராமானுஜரின் பிறந்த இடமாகிய ஸ்ரீபெரும்புதூருக்கு அவர் சென்ற விவரம் மிகுந்த தடித்த எழுத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கேரளம் முழுவதும் பிரயாணம் செய்த அவரால் அவரது அனுமதியின் பேரில் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்ட காலடிக்கு செல்ல முடியவில்லை. அதிலும் 1928ம் ஆண்டில் ஏப்ரல் 24ம் தேதி சங்கர ஜயந்தி தினத்தில் அவர் காலடிக்கு வெகு அருகில் இருந்திருக்கிறார். இருந்தும் அது அங்கு கொண்டாடப்படவில்லை. ஒரு வேளை காலடியில் அப்போது அந்த மடத்திற்கென தனி இடம் இல்லை. தாம் அங்கு சென்றால் சிருங்கேரி மடத்தில் தங்க வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில் காலடி செல்லவில்லை என்று கூறமுடியாது. அவர் பிரயாணம் செய்யும் ஊர்களில் தனது மடத்தின் கட்டிடம் இல்லை என்றால் அங்குள்ள சிருங்கேரி மடத்தில் அவர் தங்குவது வழக்கம். அதற்கு முந்தைய ஆண்டாகிய 1927ல் ஏப்ரல் 26ம் தேதியில் அவர்

கோயம்புத்தூரில் சிருங்கேரி மடத்தில்தான் தங்கியுள்ளார். பாவம்.

கடைசியாக இன்னொன்றும் கூறலாம். நடுக்காவேரி ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குருவின் கட்டளையின் பேரில் காலடிக்கு முதன்முதலாகச் சென்றதும் மிகவும் சந்தோஷத்தால் உந்தப்பட்டு “ஸ்ரீ ஜகத்குரு தாம ஸேவா சதகம்” என்ற பெயரில் 100 சுலோகங்கள் கொண்ட ஒரு துதி செய்திருக்கிறார். அதில் சங்கரரின் சரித்திரத்தில் உள்ள அநேக நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கிறார். அதில் கும்பகோண காஞ்சி மடத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே கூறப்படவில்லை. 53 முதல் 57 சுலோகங்களில் ஸ்ரீ சங்கரர் மண்டன விஸ்வரூபரை வாதில் சென்று அவரை சீடராக்கிக்கொண்டு சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்தில் அதிபதியாக நியமித்ததைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறார். மேலும் சிருங்கேரி ஸ்ரீ குருவின் கருணையைப்பற்றி 99ம் சுலோகத்தில் ஆனந்தத்துடன் கூறுகிறார். அவர் கும்பகோண காஞ்சி மடத்தைத் தனது குரு பீடமாக எண்ணி காலடியைப் பற்றிய விவரத்தை அந்த மடத்து சுவாமிகளிடம் கூறியிருந்ததெல்லாம் உண்மையாக இருந்தால் நிச்சயம் அம்மடத்தைப் பற்றி அந்த சுலோகத்தில் கூறாமல் விட்டிருக்க மாட்டாரல்லவா. இவரது “ப்ரம்ம வித்யா” என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரையை படித்தால், ஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் கும்பகோண மடத்தை குருபீடமாக கருதினார் என்று நம்ப முடியவில்லை. 1896, அக்டோபர் 6ம் தேதிய பத்திரிகையில் இம்மடாதிபதிகள் ஸம்ப்ரதாயத்தை மீறி காரியங்கள் செய்தது கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1896, நவம்பர் 22ம் தேதிய பத்திரிகையில் இந்த மடத்து சுவாமிகள் செய்த ஏதோ ஒரு செயலை மார்ஜால தந்திரம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அந்த பத்திரிகையில் சிருங்கேரி சுவாமிகளைப்பற்றி

குறிப்பிடும்போது “ஜகத்குரு”, “மஹாஸந்திதானம்” போன்ற வார்த்தைகளும், கும்பகோணம் சுவாமிகளை குறிப்பிடும்போது “இம்மடாதிபதி”, “மடாதீனம்” போன்ற வார்த்தைகளும் காணப்படுகின்றன. எனவே ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் அந்த மடத்து சுவாமிகளைச் சந்தித்து காலடியைப் பற்றி கூறினார் என்பதெல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பானவையே.

ஆக, ஸ்ரீ சங்கரரின் மறு அவதாரமாகவே கருதப்படும் சிருங்கேரி ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த சிவாபிநவ நரஸிம்ஹ பாரதீ மஹாஸ்வாமிகள் காலடியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று சங்கல்பம் செய்து திவான் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி அய்யர், ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர அய்யர், ஸ்ரீ சுப்பராயர் போன்ற ஆன்றோர்களுடைய உதவியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, திருவனந்தபுரம் மூலத்திருநாள் மஹாராஜா ஸ்ரீ குலசேகர வர்மா அவர்களால் ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்திற்கு சாஸனம் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்களால் கோவில் கட்டி கும்பாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது. இவையே உண்மையாக நடந்தவை. கும்பகோண காஞ்சி மடத்தார் சிருங்கேரி மடத்தின் இந்த அரிய செயலை அங்கீகாரம் செய்து சந்தோஷப்படாவிட்டாலும் இதை கொச்சைப்படுத்தாமலாவது இருக்கட்டும். அவ்வாறு யாராவது செய்தாலும் அதை தடுத்து நிறுத்துவதுதான் சங்கர சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த சன்னியாசி என்பதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. சங்கர சிஷ்யர்களின் எதிர்பார்ப்பும் அதுவே.

சங்கரரின் காலம்

செந்தில் துறவி அவர்கள் ஸ்ரீ சங்கரரின் காலம் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்று கூறுகிறார். "காஞ்சியில் காலடி பக்கம் 20". இக்கூற்றை இப்போது பார்க்கலாம்.

2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்றால் கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டு என்று ஆகிறது. கும்பகோண காஞ்சி மடத்தார் கி.மு. 509 என்று கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் ஸ்ரீ சங்கரரும் கௌதம புத்தரும் சம காலத்தவர் என்று ஆகிறது. ஏனெனில் புத்தரது காலம் கி.மு. 567 முதல் 486 ஆகும்.

இந்திய சரித்திரத்தை சிறிது காண்போம். இப்போது, கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்த வீரன் அலெக்சாண்டரின் காலம் உறுதியாக தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது சரித்திரத்தில் அவர் இந்தியாவின் சண்ட்ரகோட்டஸ் என்பவரை சந்தித்திருப்பதாகவும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்கர்களால் சண்ட்ரகோட்டஸ் என்று கூறப்படுபவர் இந்திய வரலாற்றில் கூறப்படும் சந்திரகுப்தர் என்றும் அறிஞர்கள் தீர்மானித்துள்ளனர். ஆகவே கிரேக்க நாட்டு அலெக்சாண்டரின் காலமும் இந்தியாவின் சந்திரகுப்தரின் காலமும் ஒன்று. இந்தியாவின் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் யாவும் இந்த காலத்தை அனுசரித்தே காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவே Sheet Anchor of Indian History என்று கூறப்படுகிறது. மேலே கண்ட புத்தரின் காலமும் (567-486) இதை அனுசரித்தே கூறப்பட்டதாகும்.

ஆனால் இந்திய வரலாற்றில் மௌரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், குப்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த

மற்றொருவர் என்று இரண்டு சந்திரகுப்தர்கள் உள்ளனர். இவர்களில் எந்த சந்திரகுப்தர் அலெக்சாண்டரின் சமகாலத்தவர்? சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் மௌரிய சந்திரகுப்தர்தான் என்ற கருத்தையே ஆதரிக்கின்றனர். இதன் அடிப்படையில்தான் புத்தரின் காலம் மேற்கண்டவாறு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சங்கரருக்கு கி.மு.509 என்று கூறுபவர்கள் இது குப்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரையே குறிக்கும் என்று கூறுகின்றனர். இப்படி செய்தால் புத்தரின் காலம் முன்னோக்கி தள்ளப்பட்டு சங்கரரும் புத்தரும் சம காலத்தவர் என்ற கூற்று அடிபட்டுவிடும். ஆனால் குப்த வம்சத்து சந்திரகுப்தரும் அலெக்சாண்டரும் சம காலத்தவர் என்பது கீழ்கண்ட விவரங்களால் சாத்தியமில்லை என்பது தெளிவாகும்.

Writes Plutarch - "Andrakottos himself, who was but a youth then, saw Alexander himself and afterwards declared that Alexander could easily have taken possession of the whole country (of the Gangaridai and the Prasii under the Nanda King) since the king was hated and despised by his subjects for the wickedness of his disposition and meanness of his origin".

புளுடார்க் எழுதுகிறார்: "நந்த அரசர் அவருடைய கீழ்த்தரமான பிறப்பிற்காகவும் கெட்ட நடத்தைக்காகவும் மக்களால் வெறுக்கப்படுவதால் அந்த அரசரின் கீழுள்ள கங்காரிடை மற்றும் பிரசி முதலான இடங்களை அலெக்சாண்டர் சுலபமாக வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்க முடியும் என்று சாண்ட்ரகோட்டஸ் அலெக்சாண்டரிடம் நேரில் கூறினார்".

In the words of Curtius (1st century AD) "Porus reported to Alexander that the present king (Nanda who was later to be supplanted by Chandragupta Maurya) was not merely a man of no distinction, but even of the very

meanest condition. His father was in fact a barber, who stealthily became the queen's paramour and encompassed the assassination of the king by treachery. Then under the pretence of acting as a guardian to the royal children, he usurped the supreme authority and having put the young princes to death begot the present king, who was detested and held cheap by his subjects".

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கர்டியஸ், "நந்தாவின் தந்தை ஒரு நாவிதர் என்றும் அப்போதிருந்த ராணியின் கள்ள புருஷனாக மாறி, திருட்டுத்தனமாக அரசரையும் அவருக்கும் ராணிக்கும் பிறந்த அரசகுமாரர்களையும் கொன்றுவிட்டு தானே அரசரானார். இப்படிப்பட்டவருக்கு பிறந்தவர்தான் நந்தா மன்னர். இவ்வாறு போரஸ் அலெக்சாண்டரிடம் கூறினார்" என்று எழுதுகிறார்.

Justin (2nd century AD on the basis of a Greek work of 1st century BC) states:- "India after Alexander's death, as if the yoke of servitude has been shaken of its neck, had put his prefects to death. Sandracottos was the leader, who achieved its freedom. He was born in humble life, but was prompted to aspire to royalty by omen, By his insolent behaviour, he had offended Nandrus and was ordered to be put to death when he sought safety by a speedy flight The passages cited above only show how the political conditions of the times were paving Chandragupta's way to royalty after which he was thus naturally aspiring".

"அலெக்சாண்டர் இறந்த பிறகு சாண்ட்ரகோட்டசின் தலைமையில் அலெக்சாண்டருடைய அதிகாரிகள் கொல்லப்பட்டு இந்தியாவின் அடிமைத்தனை முறிக்கப்பட்டது. எளிமையான குடும்பத்தில் பிறந்த அவர் ஒரு சகுனத்தின் அடிப்படையில் மன்னராவதற்கு முயற்சி

செய்தார். நந்தனை மிகவும் இகழ்ந்தமையால் மரண தண்டனை அளிக்கப்பட்ட அவர் ஓடி ஒளிந்தார். இந்நிகழ்ச்சிகள் சந்திரகுப்தர் அரசை கைப்பற்றுவதற்கு சாதகமான சூழ்நிலை காணப்படுவதை விவரிக்கின்றன" என்று கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜஸ்டின் என்பவர் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க நாட்டு புத்தகங்களின் அடிப்படையில் கூறுகிறார்.

ஆகவே மிகவும் கீழ்க்குடியில் பிறந்தவரும் கெட்ட நடத்தையுள்ள நாவிதரின் மகனுமான நன்னடத்தையில்லாதவருமான நந்த அரசரை தோற்கடித்து பட்டத்துக்கு வந்த மன்னர்தான் அலெக்சாண்டரின் சமகாலத்தவரான சந்திரகுப்தர். இது மௌரிய வம்சத்து சந்திரகுப்தர்தானே ஒழிய குப்த வம்சத்தவர் அல்ல.

தவிர கி.பி. 399 முதல் 414 வரை இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்த சீன யாத்திரிகர் பாஹியான், தாம் விஜயம் செய்த காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் சமூக, பொருளாதார, மதம் பற்றிய செய்திகளை தமது நூலில் விரிவாகக் கூறுகிறார். அந்த விவரங்கள் குப்தர் காலத்திலிருந்த நிலைமைக்குத்தான் ஒத்துவருகின்றதே தவிர மௌரிய காலத்திற்கு அல்ல. எனவே குப்த வம்சத்து சந்திரகுப்தர் காலம் கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டை ஒட்டியே அமையும், கி.மு. வில் அல்ல. இதை வைத்துப் பார்க்கும்போதும் மௌரிய சந்திரகுப்தர்தான் அலெக்சாண்டரின் சம காலத்தவர் என்பது உறுதியாகிறது.

மௌரிய சந்திரகுப்தர் அலெக்சாண்டரின் சம காலத்தவர் என்று நிர்ணயித்துவிட்டால் புத்தரின் காலம் கி.மு. 5 அல்லது 6ம் நூற்றாண்டு என்பதும் உறுதியாகி விடுகிறது. எனவே சங்கரருடைய காலம் கி.மு. 509 என்றால்

அவரும் புத்தரும் சமகாலத்தவர் என்றாகி விடுகிறது. அவ்வாறு இருக்கும் பக்ஷத்தில் சங்கரரின் காலத்திலேயே அவரது தத்துவம் பெற்ற சிறப்பையும் மௌரியர்களின் ஆதரவுடன் புத்தமதம் அடைந்த மேன்மையையும் சமன்வயப்படுத்த முடியாது. அதே போல சங்கரரும் அவரது சீடர்களும் புத்தமத கோட்பாடுகளை கண்டித்துள்ளதையும் காரணம் கூறி விவரிக்க முடியாது. சங்கரரும் அவரது சீடர்களும் புத்த மத கோட்பாடுகளை கண்டிக்கவில்லை என்று கும்பகோண காஞ்சி மடத்தின் சந்திர சேகர ஸ்வாமிகள் கூறியிருப்பதாகவும் தற்போது அம்மடத்தார் எழுதி வருகின்றனர். ஆனால் அப்படியாயின் சங்கரர் மற்றும் அவரது சீடர்களின் நூல்களில் காணப்படும் சிலவற்றிற்கு விளக்கம் கொடுக்க முடியாது.

மேலும் கீழ்க்கண்ட காரணங்களால் சங்கரரின் காலம் கி.மு. 509 ஆக இருக்க முடியாது என்பதும் புத்த மத கோட்பாடுகள் கண்டிக்கப்படவில்லை என்ற கூற்று தவறு என்றும் தெரியவரும்.

1. ஸ்ரீ சங்கரர் பிரம்ம சூத்திர உரை II. 2.28ல் பௌத்த அறிஞர் திங்நாகரின் “ஆலம்பனபரீக்ஷ” என்ற நூலில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட வாக்கியத்தை அப்படியே கூறுகிறார்.

யதந்தர்ஞேய ரூபம் தத்பஹிர்வதவபாஸதே

ஆகவே ஸ்ரீ சங்கரர் திங்நாகருக்குப் பிறகே வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். திங்காநகரின் காலம் கி.பி. 5 அல்லது 6 வது நூற்றாண்டு என்று அறிஞர்கள் நிர்ணயித்துள்ளனர்.

2. தமது “உபதேஸஸாஹஸ்ரி” செய்யுள் 142ல் சங்கரர் பௌத்த அறிஞர் தர்மகீர்த்தியின் “பிரமாண

வினிச்சயம்" என்ற நூலில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட செய்யுளை குறிப்பிட்டு காட்டுகிறார்.

அபின்னோபி ஹி புத்யாத்மா வர்யாஸித தர்ஸனை:
கிராஹ்ய கிராஹக ஸம்வித்தி: பேதவானிவ லக்ஷ்யதே

அதே போல, தமது பிரம்ம சூத்திர உரையில் விஞ்ஞான வாதத்தை நிராகரிக்கும் சமயத்தில் தர்மகீர்த்தியின் "வேதந்யாயா" என்ற நூலில் வரும்

அத ஏவ ஸஹோலம்ப நியமோபி ப்ரத்யய விஷயயோருபேய
பாவஹேதிக: நாபேதஹேதுக: இத்யபையுபகந்தவ்யம்

என்ற செய்யுளை குறிப்பிடுகிறார்.

3. சங்கரரின் சமகாலத்தவரும் சீடருமான சுரேஸ்வராச்சாரியர் தமது பிரஹதாரண்யக உபநிஷத் உரையில்,

திஷ்வேவத்வ வினா பவதீதி யத் தர்மகீர்த்திணா
ப்ரத்யக்ஞாபி ப்ரத்யக்ஞேயம் ஹீயதாசௌ ந ஸம்ஸய:

என்று தர்மகீர்த்தியின் பெயரைச் சொல்லியே குறிப்பிடுகிறார்.

மேற்கண்ட காரணங்களால் சங்கரர் தர்மகீர்த்திக்குப் பிறகு வாழ்ந்தவர் என்பது தெரியவருகிறது. நாளந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் வேந்தராக இருந்த தர்மபாலரிடம் பயின்றவர் தர்மகீர்த்தி. "இந்தியன் ஆண்டிக்வரி" 4வது வால்யூம், 1875ம் ஆண்டு பக்கம் 365ல் தர்மகீர்த்தி, திபேத் அரசர் ஸ்ராங்ஷான் கா போ என்பவரின் சமகாலத்தவர் என்றும், திபேத்திய வரலாற்றுப்படி அந்த

மன்னர் கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசின் செய்தி ஒலிபரப்பு அமைச்சகத்தின் வெளியீடான "Seers And Thinkers" என்ற தொகுப்பில் (ஸ்ரீ வே. ராகவன் அவர்களே தொகுப்பாசிரியர்) திரு. தல்சுக்மல் வேனியா அவர்கள் தர்மகீர்த்தியைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். அதில் தர்மகீர்த்தியின் காலம் கி.பி. 6 அல்லது 7ம் நூற்றாண்டு என்றும் அவரும் குமரிலரும் சமகாலத்தவர் என்றும் கூறுகிறார். எனவே தர்மகீர்த்தியை பெயர் சொல்லி குறிப்பிடும் சுரேஸ்வரருடைய காலமும் அவரது சம காலத்தவரான ஸ்ரீ சங்கரரின் காலமும் கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னால் இருக்க முடியாது.

4. ராமகிருஷ்ணா மடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ தபஸ்யானந்தர் அவர்கள் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளின் "ஸ்ரீமத் சங்கர திக்விஜயத்தை" ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். தமது முன்னுரையில் சங்கரரது காலம் பற்றிய வெவ்வேறு கூற்றுகளை அலசி ஆராய்ந்து கி.மு. வாக இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கே வருகிறார்.

ஆகவே புத்தரின் காலமாகிய கி.மு. 567 - 486 க்குப்பின் தான், குறிப்பாக கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டை ஒட்டியேதான் சங்கரரின் காலம் இருக்க வேண்டும். செந்தில் துறவி போன்றோரின் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் சங்கரர் பிறந்தார் என்ற கூற்று உண்மைக்குப் புறம்பானது என்பது நன்கு விளங்கும்.

சில விளக்கங்கள்

“காஞ்சியில் காலடி” நூலில் சில தவறான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளைப்பற்றி சுருக்கமாகக் காண்போம்.

1. ஸ்ரீ சங்கரர் காஷ்மீரத்தில் அவரது காலத்திற்கு முன்பே இருந்து வந்த சாரதாபீடம் என்கிற சர்வக்ஞ பீடத்தில்தான் ஏறினார் என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் அவர் காஞ்சியில் சர்வக்ஞ பீடம் ஏறினார் என்று பக்கம் 18ல் கூறுகிறார். இது கும்பகோண காஞ்சி மடத்தாரின் கூற்றே ஆகும். இதற்கு ஆதாரமாக “வியாஸாசல சங்கர விஜயத்தில்” 30, 31ம் செய்யுட்களில் உள்ள காஷ்மீரம் என்ற சொல் காஞ்சியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் புரண்டு பேசுகிறார்கள். அவ்வாறு கொள்ள வேண்டுமெனில் ஏற்கெனவே நிலைநாட்டப்பட்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு ஏற்பதான் அர்த்தம் கூற முடியும். காஷ்மீரம்தான் சர்வக்ஞ பீடமான சாரதா பீடத்தின் இருப்பிடம். இதைப்பற்றிய வர்ணனைகள் கல்ஹணரின் “ராஜதரங்கினி”, விநாயக பட்டரின் “சாங்க்யாயன பாஷ்யம்”, “சாரதா மஹாத்மியம்”, ராகவபட்டர், “சாதரா திலகம்” என்ற நூலுக்கு தாம் எழுதிய உரையில், காளிசரண் “ஷட்சக்ர நிருபணம்” என்ற நூலுக்கு தாம் எழுதிய உரையில் மற்றும் பில்ஹணரின் நூல்கள் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. அல்பிருனி (கி.பி. 1030ல்) காஷ்மீரத்தின் தலைநகரிலிருந்து 3 நாட்கள் பயணத்தொலைவில் மரத்தினாலான சாரதா சிலை வழிபடப்படுவதையும், அறிஞர்கள் வாதத்திற்காக அங்கு செல்வதையும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் “சிவரஹஸ்யம்”, “மாதவீய சங்கர விஜயம்”, “ஸ்தானந்தீய சங்கர விஜயம்”, வியாஸாசலீய சங்கர விஜயம் முதலான நூல்கள்

காஷ்மீரத்தில் உள்ள சர்வக்ஞ பீடத்தைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகவே காஷ்மீரம்தான் சர்வக்ஞ பீடத்தின் இருப்பிடம் என்பது நன்கு நிலைநாட்டப்பட்டுள்ள மறுக்க முடியாத பேருண்மை. காஞ்சியும் காஷ்மீரமும் ஒன்று என்ற கருத்தில் பொருள் கொள்ள வேண்டுமென்றால் இதை ஒட்டித்தான் கூறமுடியும். எனவே சில நூல்களில் காஞ்சியில் சர்வக்ஞ பீடம் ஏறினார் என்று கூறப்பட்டிருந்தால், காஞ்சியும் காஷ்மீரமும் ஒன்று என்ற கருத்துப்படி காஷ்மீரில்தான் சர்வக்ஞ பீடம் ஏறியதாக அந்த நூல்கள் கூறுவதாக பொருள் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, காஷ்மீரில் சர்வக்ஞ பீடம் ஏறினார் என்று பல நூல்களில் காணப்படுவதை காஞ்சியில் ஏறினார் என்று பொருள் கொள்வது ஒவ்வாதது என்பதைக் காண்க. அதாவது “காஞ்சி”, “காஷ்மீரம்” இரு சொற்களும் காஷ்மீரத்தையே குறிப்பன என்றுதான் பொருள் கொள்ள முடியும். ஆகவே மேற்கண்ட “வியாஸாசனீயம்” என்ற நூலில் காணப்படும் காஷ்மீரத்தில் என்ற வார்த்தைக்கு காஞ்சியில் என்று பொருள் கொள்ளலாம் என்பது தவறு.

2. பக்கம் 77ல் இந்து மதத்தை ஆராய்ச்சி பூர்வமாக வர்ணனை செய்த அப்போதைய மேதைகள் காஞ்சி காமகோடி பீடத்தைப் பற்றிய வரலாறுகளை ஏதோ காரணத்தால் அதிகமாகக் குறிப்பிடவில்லை என்றும், அந்த மடத்தைச் சேர்ந்த சந்திர சேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள் செப்பேடுகளையும் கல்வெட்டுகளையும் ஆதாரபூர்வமாகக் காட்டி, புனித ஐந்து பீட பிரசாரத்தை இடைவிடாது செய்ததாகவும், இனி ஸநாதன மதம் உள்ளவரை ஐந்து பீடங்கள் என்று நமது சரித்திராசிரியர்களும், உலக ஆராய்ச்சியாளர்களும் வலியுறுத்தி எழுதுவார்கள் என்று காணப்படுகிறது. நான்கு மடங்களைப்பற்றி எழுதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஏன் அந்த மடத்தைப்பற்றி எழுதவில்லை? அதன் மேல் மட்டும் அவர்களுக்கு

காழ்ப்புணர்ச்சியா? நிச்சயமாக இல்லவேயில்லை. அந்த மடம் அந்த காலகட்டத்தில் இருந்திருந்தால்தானே எழுதுவார்கள். அந்த மடத்து சுவாமிகள் பல செப்பேடுகளையும் கல்வெட்டுகளையும் ஆராய்ச்சி செய்து தமது மடம் ஸ்ரீ சங்கரர் காலம் தொட்டு இயங்கி வந்ததை நிரூபணம் செய்ததுபோல் மேலே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவர்கள் 10 செப்பேடுகளை வெளியிட்டிருப்பது உண்மை. அவைகளில் ஒன்றுகூட அறிஞர்களின் ஆய்வை தாங்க முடியவில்லை என்பதும் உண்மை. கல்வெட்டுகள் ஒன்றுகூட அந்த மடத்தாரால் காண்பிக்கப்படவில்லை. சாஸ்தா பதிப்பகத்தார் வருங்காலத்தில் அந்த செப்பேடுகள் மற்றும் கல்வெட்டுகளை வெளியிட்டால்கூட நன்றாக இருக்கும். ஆனால் குறிப்பிட்ட சுவாமிகள் தமது இடைவிடாத பிரசாரத்தின் மூலம் சாதாரண மாந்தர்களை மயக்கி, அவர்களுடைய உண்மையான குரு பீடத்திலிருந்து தன்பக்கம் திசை திருப்பியதில் அசாதாரண வெற்றி கண்டுள்ளார் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் இல்லை. அந்த காலகட்டத்தில் அந்த மடம் கிடையாது என்பதற்கு விவரமாக எழுத ஆரம்பித்தால் மிகவும் பெரிதாகிவிடும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறப்படுகிறது. காலடியைக் கண்டுபிடிப்பதாக தான் இறங்கும் முயற்சிக்கு தனது குருவாகிய கும்பகோண மடத்து சுவாமிகளிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றும், கண்ட பிறகு அந்த குருவிடம் தெரிவித்து அவரது அனுமதியின் பேரில் சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஆச்சாரியாரிடம் தெரிவித்ததாகவும், அந்த மடத்தின் சீடர் என்றும் கூறப்படும் நடுக்காவேரி ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகள் "பிரம்ம வித்யா" என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டு வந்தார். 1896ல் அவரால் வெளியிடப்பட்ட வால்யூம் Xல் கும்பகோண மடத்தில் அந்த காலகட்டம் வரை 4 அல்லது 5 ஆச்சாரியார்களே இருந்திருக்கிறார்கள் என்று காணப்படுகிறது. இதுவே உண்மையாகும். எனவே முந்தைய காலத்து ஆராய்ச்சியாளர்கள் அத்வைத

பீடங்களைப்பற்றி எழுதும் கால கட்டங்களில் கும்பகோண காஞ்சி மடம் இருந்தது கிடையாது. எனவே அவர்கள் அந்த மடத்தைப்பற்றி எழுதவில்லை. “காஞ்சியில் காலடி” நூலில் பக்கம் 84ல் சிருங்கேரி மடத்திற்கு கிளை மடங்கள் இருந்ததாகவும் நாளாவட்டத்தில் அந்த மடங்கள் சிருங்கேரி மடத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்படாமல் தனிக்கொடியைத் தூக்கிக்கொண்டு நியதியைப் புறக்கணித்தாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. ஏனெனில் கும்பகோண மடமும் சிருங்கேரி மடத்தின் கிளை மடமாக இருந்து பின்பு தன்னிச்சையாக மூல மடத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ஓடிச்சென்றுவிட்டது. தமிழ் என்னைக்கோ பிடியாவாகிய “அபிதான சிந்தாமணி”, வாரணாசியில் 1886ல் கூடிய அறிஞர்கள் மற்றும் சந்நியாசிகள் அடங்கிய சம்மேளனத்தின் தீர்மானம், “சித்தாந்த பிந்து” என்ற பத்திரிகையில் பி ஸி திவான்ஜி, “ஏஷியாடிக் ரிஸர்ச்சர்ஸ்” என்ற நூலில் ஹெச் ஹெச் வில்சன், “History of Third Dynasty of Vijayanagar” என்ற நூலில் ஸ்ரீ வெங்கட ரமணய்யா மற்றும் 1844ல் ஹைதராபாத் மன்னரால் கூட்டப்பட்ட அறிஞர்களின் தீர்மானம் போன்ற எண்ணற்ற குறிப்புகளில் கும்பகோண மடம் சிருங்கேரி மடத்தின் கிளை மடம் என்று காணப்படுகிறது. மேலும் அந்த மடம் “ஆனந்தகிரி சங்கர விஜயம்” என்ற நூலை தனக்கு சாதகமானது என்று பிரசுரித்தபோது அதைப்படித்த தஞ்சை மாவட்ட நீதிபதியாகவும் பெரிய ஸமஸ்கிருத அறிஞராகவும் இருந்த டாக்டர் பர்னல் துரை அவர்கள், “This seems to be quite a modern work written in the interests of the mathas on the coramandal coast which have renounced obedience to the Sringeri Matha where Shankarachariar’s legitimate successor resides”.

“இது சிருங்கேரியில் இருக்கும் சங்கராச்சாரியாரின் உண்மையான பரம்பரை மடமாகிய

சிருங்கேரி மடத்திற்கு கீழ்படியாமல் அதன் ஆதினத்திலிருந்து வெளிவந்த சோழ மண்டல கடற்கரையிலுள்ள மடங்களுக்கு சாதகமாக சமீபத்தில் எழுதப்பட்ட படைப்பாகும்” என்று எழுதுகிறார். எனவே சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்தின் கிளை மடமாக இருந்துவிட்டு தனிக்கொடி தூக்கிய மடங்களின் வரிசையில் கும்பகோண காஞ்சிமடம் முதன்மையானது என்பது உண்மை. அதை விவரித்தால் பெருகும் என்பதால் இத்துடன் நிறுத்தப்படுகிறது.

3. அடுத்து பீடம், மடம் இவைகளுக்குள்ள வேற்றுமை ஒற்றுமை பற்றி துறவி கூறுகிறார். பீடம் என்பது தேவயோனியின் இருப்பிடம். மடம் அவ்வாறல்ல. “மடஸ் சாத்ராதி நிலைய:” என்று அமரகோசம் கூறும். அதாவது மாணாக்கர்கள் தங்களுடைய குருமார்களுடன் தங்கியிருந்து கல்வி கற்றுவரும் இடமே மடம் எனப்படும். சங்கரரால் நிறுவப்பட்ட மடம் என்றால் சங்கரரால் தீர்மானிக்கப்பட்ட இடங்களில் தங்கி அவரது வழிவந்த குருமார்கள் சீடர்களுக்கு அத்வைத தத்துவத்தை போதிக்கும் இடம். தன்னால் அப்படி குறிப்பிடப்பட்ட இடங்கள், ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருக்க வேண்டிய குரு, மற்றும் அவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய வழிமுறைகளை வரையறுத்து ஸ்ரீ சங்கரர் எழுதிய நூல்தான் “மடாம்னாயம்” எனப்படுகிறது. மேலும் பீடம் இருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் மடம் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. காஞ்சியில் ஸ்ரீ சங்கரருக்கு முன்பிருந்தே காமகோடி பீடம் இருந்திருக்கிறது. இதேபோல் மதுரையில் கூட ஸ்யாமளாபீடம் இருக்கிறது. லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம், மற்றும் லலிதா திரிசதை முதலியவற்றில் கூட இந்த காமகோடி பீடத்தைப்பற்றி வருகிறது. ஆகவே அந்த பீடத்தை ஸ்ரீ சங்கரர் நிறுவவில்லை. ஆனால் அம்பாளின் உக்ர கலையை

சாந்தமாகச் செய்தார். இந்த செய்திதான் சங்கர விஜய நூல்களில் காணக்கிடைக்கிறது.

4. ஸ்ரீ சங்கரர் நிறுவிய மடங்களின் நிர்வாகத்தைப்பற்றி கூறும்போது அரசியல் ரீதியாக ஜனநாயகம், எதிர்ப்பு என்றெல்லாம் செந்தில் துறவி கூறுகிறார். சிருங்கேரி மடத்திற்கு உப மடங்கள் அதிகம். ஆனால் காஞ்சி சுவாமிகள் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் விஜயம் செய்து பிரதி ஒரு வீட்டையும் ஒரு மடமாக மாற்றினார் என்றும் அந்த மடத்தில் ஜனநாயகம் கையாளப்படுகிறது என்றெல்லாம் எழுதுகிறார். கிளை மடங்கள் ஏன் தோன்றின? இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த காரன் வாலிஸ் பிரபுவின் பிரதிநிதியாக இருந்த சர் ஜான் பூச்சானான் என்பவர் கி.பி. 1801ல் தனது "A Journey from Madras through the countries of Mysore, Canara and Malabar" Volume II, chapter XVIII கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகிறார்.

"The matam or college of Sankar Acharya was at Sringeri and he appointed one Sannyasi only to be his successor and to occupy his throne. The matham of Sringagiri is still called the throne of Sankara. The successors of Sankara Acharya, have, at different times, found it necessary to appoint agents for the management of their remote followers and to render these agents sufficiently respectable, it has been found necessary to reveal to them the upadesa peculiar to the rank of sanniyasi. By this means a portion of Iswara is Incorporated with their bodies in such a manner that the worship offered to them becomes of equal efficacy with the worship of that portion of deity which remains in heaven. They are not supposed to be possessed of any extra-ordinary power, which indeed would be a pretension very difficult to support with the credit for ages. Several of these agents, who managed their followers with skill, established mathams of their own and appointed

successors, who, according to their success, either acknowledged a dependance on the Sringeri throne or have pretended to be equal to its Swami. Among these, the most conspicuous of whom I have heard is the swami of Kudali. About 400 years ago the first founder of this matam was appointed a Sannyasi by the Sringeri Swami and was entrusted with the management of all the Smarthas of the Marattan nation".

“சங்கராச்சாரியாரின் மடம் அல்லது கல்லூரி சிருங்கேரியில் இருந்தது. அவர் தனக்குப்பிறகு அந்த சிம்மாசனத்திற்கு ஒரே ஒரு சந்நியாசியை நியமித்தார். சிருங்கேரி மடம் இன்னும் சங்கரரின் சிம்மாசனம் என்று கூறப்படுகிறது. வெவ்வேறு கால கட்டங்களிலிருந்த சங்கராச்சாரியாரின் வழித்தோன்றல்கள் தொலை தூரத்திலுள்ள தமது சீடர்களை தமது அருளாணைக்கு உட்பட்டு வைத்திருக்கும் பொருட்டு பிரதிநிதிகளை நியமித்தார்கள். மக்கள் மத்தியில் இவர்களுக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக இவர்களுக்கு துறவறமும் அதற்கான மந்திரோபதேசமும் செய்தார்கள் இவர்களில் தமது சீடர்களை திறமையுடன் தமதாணைக்குள் வைத்திருந்த சிலர், தாமே மடங்களை உண்டாக்கி தனக்குப்பின் வாரிசுகளை அதில் அமர்த்தினார்கள். இவர்கள் தமது செல்வாக்கிற்கேற்ப சிருங்கேரி மடத்தைச் சார்ந்தோ அல்லது சுதந்திரமாகவோ இயங்கி வந்தனர். இப்படிப்பட்ட, நான் கண்ட சிலரில் கூடலி சுவாமிகள் பிரபலமானவர்”

இந்த குறிப்பு கூட சிருங்கேரி மடத்தை சங்கரரின் கல்லூரி என்று அழைத்திருப்பது நோக்கற்பாலது. இது கிளை மடங்கள் தோன்றிய காரணத்தையும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. அந்த கால கட்டங்களில் பிரயாண வசதிகள் குறைவு. எனவே தொலை தூரத்து சீடர்களை

அடிக்கடி சந்தித்து தமது அருளாணைக்குள் வைத்திருப்பது கடினமாக இருந்தது. கும்பகோண மடத்தாருக்கு அந்த கட்டாயம் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. ஏனெனில் 18ம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தோன்றி 1840 வாக்கில் சங்கராச்சாரியாராக மாறிய சமயத்தில் பிராயண வசதிகள் ஓரளவு இருந்தன. மேலும் சிருங்கேரி மடத்தைப் போல அம்மடத்தின் சீடர்கள் அப்போது பரந்து காணப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். தற்சமயம் நிலைமையே வேறு. எனவே சிருங்கேரி சுவாமிகள் தனக்கு பிரதிநிதியாக சந்நியாசிகளை அந்தந்த இடங்களில் அமரச்செய்தனர். அவை நாளாவட்டத்தில் மடங்களாக மாறின. இந்த கிளை மடாதிபதிகளின் சுயநலப்பார்வையின் விளைவாக அந்த மடங்கள் சிருங்கேரி மடத்தின் ஆதினத்தினின்று தன்னைத்தானே விடுவித்துக்கொண்டு ஜகத்துரு சங்கராச்சாரியார் மடங்களாக உலாவர ஆரம்பித்தன. இதுதான் உண்மையே தவிர செந்தில் துறவி கூறியிருப்பது போல காஞ்சியில் ஜனநாயகம் சிருங்கேரியில் சர்வாதிகாரம் என்பதெல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பானவை.

5. பக்கம் 87ல் “விசிஷ்டாத்வைத பீடாதிபதியான ரங்கநாதனுக்கு” என்று ஸ்ரீ ரங்கநாதனை பீடாதிபதியாக்கி விட்டார். அண்ட சராசரங்களுக்கும் நாதனான ஸ்ரீ ரங்கநாதா! நீர் எப்பொழுது அவைதிகள், துவைதிகள் உட்பட எல்லோருக்கும் எம்பெருமானல்லாது விசிஷ்டாத்வைத பீடாதிபதியாக மட்டிலும் ஆனாய். அந்தோ பரிதாபம்! நாராயண ஸ்மரணம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய துறவிக்கும் இங்ஙனம் ஓர் எண்ணம் புகுற வைத்தாய். “பஜ கோவிந்தம்” இயற்றிய ஆதி சங்கரர் துதி பாடப்புகுந்த துறவி, அவர் கொள்கைக்கு மாறாக எழுதியது ஏன்? வைணவ மாத்ஸர்யமா.

6. அதே பக்கத்தில் உப மடங்கள் ஏராளம். அவற்றை கணக்கிட்டு சொல்ல முடியாது என்றும் கூறுகிறார். ஆனால் ராமானுஜரால் 64 சிம்மாசனாதிபதிகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டனர்.

7. மேலும் நிகமாந்த மகா தேசிகன் ஸ்ரீ அகோபில மடத்தின் ஸ்தாபகர், மணவாள மாமுனி சித்தாந்த ஆதி மடங்களுக்கு எதிர்ப்புகள் தோன்றாமலில்லை என்றும் அந்த நூலில் காணப்படுகிறது. தொகுப்பாசிரியருக்கு வைணவத்தின் ஆச்சாரிய பரம்பரை பற்றியோ, யார் யார் மடாதிபதிகள் என்றோ தெரியவில்லை என்று திட்ட வட்டமாகக் கூறலாம். நிகமாந்த மகா தேசிகன் ஸம்பிரதாயங்களுக்குள்ளும், மணவாள மாமுனிகள் ஸம்பிரதாயங்களுக்குள்ளும் யோசனா பேதங்கள் இருந்தனவே தவிர, வ்யக்தி தோஷ, ஸ்தான தோஷ, தனக்கு பெருமை, தன் மடத்திற்கு பெருமை தேட, ராமானுஜரின் சரித்திரத்தையும், பிறப்பையும் அவதார பூமியையும் மாற்றியும் திரித்தும், அதற்காக பிரசார யுக்திகள், நாளிதழ்களில் தற்பெருமை, தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ளுதல் முதலிய சிறுமையான காரியங்களில் ஈடுபட்டார்களில்லை. ஆனால் கும்பகோண காஞ்சி மடம் வெளியிட்ட ஆனந்த கிரி சங்கர விஜயம் என்ற நூலில் அதன் ஆசிரியர் சங்கரரின் வ்யக்தியைக்கூட ஐந்து சங்கரர்கள் (எல்லாரும் அந்த மடத்தின் அதிபதிகள்) இருந்ததாகவும் ஐந்தாவதாக இருந்த அபினவ சங்கரர் கி.பி.788ல் சிதம்பரத்தில் தகப்பனார் இறந்து மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து பிறந்தார், காஞ்சியில் சர்வக்ஞ பீடம் ஏறி அங்கேயே மறைந்தார் என்றெல்லாம் கூறுகிறது. இது மாதிரி செயல்களிலெல்லாம் வைணவ மடத்தார் ஈடுபடவில்லை.

காஞ்சியில் காலடி வைத்த கதை

கும்பகோணத்தில் 18ம் நூற்றாண்டு வாக்கிலிருந்து செயல்பட்டு வந்த கிளை மடத்தார் காஞ்சியில் காலடி வைத்த செயலை விவரித்து துறவி அவர்கள் தமது நூலுக்கு கொடுத்த தலைப்பை சிறிது சமன்வயப்படுத்துவோம்.

18ம் நூற்றாண்டு வாக்கில் கும்பகோணத்தில் அமைச்சர் கோவிந்த தீக்ஷிதர் பரம்பரையில் வந்த ஹொய்சால கன்னட பிராமண சந்நியாசிகள் வசித்து வந்தனர். சிருங்கேரி ஸ்ரீ சங்கர மடத்தின் ஆணைக்குட்பட்டு கிளை மடமாக நடத்தியும் வந்தனர். நாட்கள் செல்லச் செல்ல தஞ்சை அரசர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. கி.பி.1821ல் சரபோஜி மன்னர் கும்பகோணத்தில் ஒரு மடம் கட்டிக் கொடுத்தார். செந்தில் துறவி கிளை மடங்களைப்பற்றி எழுதியது போலும், தஞ்சை நீதிபதி டாக்டர் பர்னல் எழுதியது போலும் சிருங்கேரி ஸ்ரீ மடத்தின் ஆதீனத்திலிருந்து வெளிவந்து தானே சங்கராச்சாரியாராக ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது.

இந்த கால கட்டத்தில்தான் காஞ்சி காமாக்ஷி ஆலய கும்பாபிஷேகம் நடத்த அந்த கோவிலின் அதிகாரிகள் தீர்மானித்தனர். கும்பகோணத்தின் அப்போதைய சுவாமிகள், தான் நடத்துவதாகக்கூறி ஆங்கிலேய அரசுக்கு விண்ணப்பித்து அதற்காக ரூ 10,000/- அளிக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். காஞ்சி தாசில்தார் ஸ்ரீநிவாச ராவ் தனது 76ம் எண்ணிட்ட 18-02-1839ம் தேதிய கடிதத்தில் கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியார் ரூ 10,000/- கேட்பதாகவும் அரசின் சார்பில் ரூ 5,000/- அளிக்கலாம்

என்று எழுதுகிறார். இதற்கு 25-02-1839 தேதியிட்ட 97ம் இலக்கமிடப்பட்ட கடிதத்தில் ஆளுநர் ஸ்ரீ ஃப்ரீஸ் அவர்கள் ரூ 5,000/- தர இயலாது என்றும் ரூ 3,500/- அனுமதிக்கலாம் என்றும் கூறுகிறார். காஞ்சி கோவில் ஸ்ரீ சங்கரரின் காலத்திலிருந்தே (அவர்கள் கணிப்புப்படி 2,500 ஆண்டுகளாக) இந்த மடாதிபதிகளின் வசம் இருந்திருந்தால் அவர்கள் ஏன் அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெற வேண்டும்? மேலும் அந்த கடிதப் போக்குவரத்துக்களிலெல்லாம் “கும்பகோணம் சிக்குடையார் சுவாமிகள்” என்றேதான் குறிப்பிடப்படுகிறாரே ஒழிய காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி, ஐகத்குரு சங்கராச்சாரியார் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படவில்லை, ஏன்?

முந்தைய காலங்களில் காமாட்சி ஆலயம் ஸ்தலத்தார் எனப்படும் ஸ்தானீக தர்மகர்த்தாக்கள் பொறுப்பில் இருந்து வந்தது என்று ரிக்கார்டுகளிலிருந்தும், கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் தெரியவருகிறது. 1542ல் அச்சுதராயர், 1543ல் சதாசிவராயர், 16வது நூற்றாண்டில் கெம்பண்ணா, 1584ல் ரங்கராயர், கிருஷ்ணதேவராயர், 1784ல் உடையார்பாளையம் ஜமீன்தார் முத்து விஜய ரங்கப்ப உடையார் ஆகியோர் அந்தந்த காலங்களிலிருந்த ஸ்தானீகர்களுக்குத்தான் மானியங்களை அளித்தார்கள். கி.பி. 1817ல் ரெவின்யூ போர்டு எல்லா கோவில் நிர்வாகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு Court of Directors ஐ கவனிக்கும்படி ஏற்படுத்தியது. அப்போது ஒரு சுவாமிகளும் அங்கு இல்லை. கி.பி. 1784ல் உடையார்பாளையம் முத்து விஜய ரங்கப்ப உடையார் அளித்த தானத்தை தக்ஷிணாமூர்த்தி என்பவரின் பேரனும் பங்காரய்யா சேஷய்யரின் மகன்தான் பெற்றுக்கொண்டார். இவருக்கு ராமசாமி, அய்யா சாஸ்திரி என்ற இரு புதல்வர்கள் இருந்தனர். ராமசாமி காஞ்சி ஆலயத்திலும், அய்யா

சாஸ்திரி தஞ்சை காமாசுபி ஆலயத்திலும் தர்மகர்த்தாவாக இருப்பது என்று 05-11-1830 தேதியில் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு வருகிறார்கள். இந்த மடத்தார்தான் நிரந்தர தர்மகர்த்தா என்றால் மேற்கண்ட நபர்கள் ஏன் இதில் காணப்படுகிறார்கள். காமாசுபி ஆலயத்தில் ஒரு கல்வெட்டில் பங்காரு அய்யர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த திருவேகம்பட் தர்மகர்த்தாவாக இருந்ததாக காணப்படுகிறது. இதே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிந்தாமணி பட் என்பவரும் தர்மகர்த்தாவாக இருந்திருக்கிறார். இவைகளிலிருந்து இந்த மடத்துக்கும் காஞ்சிக்கும் 1840ல் இந்த ஆலயத்தில் நடந்த கும்பாபிஷேகம் நடந்த வரை ஒரு சம்பந்தமும் இருந்ததில்லை என்பது தெளிவு.

1817ல் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கோவில் நிர்வாகங்களை அந்தந்த கோவில்களின் முந்தைய ஸ்தலத்தார் வசமே ஒப்படைப்பதாக 1840ம் ஆண்டு வாக்கில் அரசு தீர்மானித்தது. அப்போது கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியாரும் காமாசுபி ஆலய டிரஸ்டியாக தன்னை நியமிக்கும்படி விண்ணப்பம் செய்கிறார். முந்தைய காலத்தில் ஸ்தானீகர்களாகவிருந்த முத்துசாமி சாஸ்திரி, அண்ணாகுட்டி சாஸ்திரி நீலகண்ட அருணாச்சல சாஸ்திரி, கிருஷ்ண சாஸ்திரி, ராமசாமி சாஸ்திரி, பெரிய அருணாசல சாஸ்திரி ஆகியோரும் 31-12-1841ல் ரெவின்யூ போர்டிற்கு விண்ணப்பிக்கிறார்கள். இந்த விண்ணப்பங்களின் பேரில் கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியாரை டிரஸ்டியாக நியமித்து ஆளுனர் ஃப்ரீஸ் தமது பள்ளிக்கரணை முகாமிலிருந்து புத்தக எண் 42, தாகீது எண் 28, 05-11-1842 தேதியிட்ட நியமன கடிதத்தை கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியாருக்கு அனுப்புகிறார். இதே தேதியில் காஞ்சி தாசில்தார் ஸ்ரீநிவாச ராவ் அவர்களுக்கும் கடிதம் எழுதி கோவில் நிர்வாகத்தை கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியாரிடம் ஒப்படைக்குமாறு

பணிக்கிறார். 1843ல் இந்த மடத்தார்
பொறுப்பேற்கிறார்கள். அவ்வாறு பொறுப்பு
ஏற்றுக்கொண்ட பிறகும் கூட பரம்பரை தர்மகர்த்தாவான
நீலகண்ட அருணாச்சல சாஸ்திரிக்கு, அவர் காலத்திற்குப்
பிறகு அவரது சந்ததியாருக்கும் கோவில்
வருமானத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை அளிப்பதாக
அப்போதைய சுவாமிகள் எழுதுகிறார். ஆக மேற்கண்ட
நபர்கள் பரம்பரை தர்மகர்த்தா என்று அம்மடத்தாரே
ஒப்புக்கொள்கின்றனர். இதிலிருந்து இவர்களுக்கும் இந்த
ஆலயத்திற்கும் 1839 வரை ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை என்பது
தெரியவரும்.

மேற்கண்ட நியமனத்தை எதிர்த்து பரம்பரை
தர்மகர்த்தாக்கள் சார்பில் 16-12-1842 தேதியிட்ட ஒரு
விண்ணப்பம் ரெவின்யூ போர்டிற்கு அனுப்பப்படுகிறது.
அந்த கடிதத்தில் தாம்தான் பரம்பரையாக வரும்
தர்மகர்த்தாக்கள் என்று கூறுவதுடன் நில்லாமல் இந்த
சங்கராச்சாரியாரைப்பற்றி, இந்த மாகாணத்திற்கு
அன்னியராயும், இந்த ஆலயத்திற்கு
சம்பந்தமில்லாதவருமான கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியார்
நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், ஆனால் தாங்கள்தான்
பரம்பரையாக வருவதால் தங்களையே நியமிக்க
வேண்டுமென்றும் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த
மடத்தார் 1839 வரை காஞ்சிக்கு அன்னியர்தான் என்று
தெளிவாக விளங்குகிறது.

இவ்வாறு ஃப்ரீஸ் என்ற ஆங்கிலேய
ஆளுனரால் காமாசுளி ஆலயத்தின் டிரஸ்டியாக 1842ல்
நியமிக்கப்பட்ட கும்பகோணம் மடாதிபதி காஞ்சியில்
காலடி வைத்து பின்பு காஞ்சி காமகோடி
பீடாதிபதியானார்.

கீழ்க்கண்ட வாசகங்களுடன் இந்த கட்டுரை முடிக்கப்படுகிறது.

தண்டமண்டிதகரா த்ருதகுண்டா: பாடலாபவஸனா: படுவாச:

ஞானகந்தரஹிதா: க்ருஹஸம்ஸ்தான் வஞ்சயந்தி

கில கேசன வேஷை:

கையில் தண்டத்தையும் கமண்டலுவையும் தரித்து, காஷாயத்துணியையும் அணிந்து, அழகாகப் பேசுகின்ற சிலர், உண்மையான ஞானத்தின் வாசனைகூட இல்லாவிடிலும் இல்லறத்தில் இருக்கின்றவர்களை வேஷத்தினால் ஏமாற்றுகின்றனர். (ஸ்ரீ மத் சங்கர திக்விஜயம் ஸர்கம் 6, சுலோகம் 27)

வித்யாமவாப்யாபி விமுக்திபத்யாம் ஜாகர்தி துச்சா ஜனஸங்க்ரஹேச்சா அஹோ மஹாந்தோபி மஹேந்த்ரஜாலே மஜ்ஜந்தி

மாயாவிவரஸ்ய தஸ்ய

முக்தியை அளிக்க வல்லமையுள்ள வித்தையைப்பெற்றும், மக்களை தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவர்களுக்கு உதிக்கின்றது. ஆச்சர்யம், கஷ்டம்! படித்தவர்கள்கூட மாயாவிகளில் சிறந்த பரமனுடைய மகேந்திரஜாலமாகிய மாயையில் மூழ்கிவிடுகின்றனர். (ஸ்ரீ மத் சங்கர திக்விஜயம் ஸர்கம் 6, சுலோகம் 32)

யஸ்ய தர்மத்வஜோ நித்யம் சுராத்வஜோ இவோத்தித:

ப்ரச்சன்னானி ச பாபானி வைடாலம் நாம தத்க்ருதம்

(முஹாபாரதம்)

Virtuous people would not make a show of piety and attract public attention. It is only possible in a fraudulent person who makes piety a regular trade with a view

to earn money. He must catch the guileless people, wear ashes, rosary etc., His sins are to be carefully covered as his piety is exposed. He must put on the garb of perfect innocence. This attitude is well represented in the silent and still posture of the cat waiting for its prey.

புகழ்பெற்ற உரையாசிரியராகிய மல்லிநாதர் கூறுகிறார்:

“ந அமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித், நானபேக்ஷிதமுச்யதே”
“ஆதாரமற்ற ஒன்றும் எழுதப்படவில்லை. தேவையற்றதும் சொல்லப்படவில்லை.”

முடிவுரை

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள சில விஷயங்கள் நாம் மற்றவர்களை குறை கூறுவது போல தோன்றலாம். நம் எண்ணம் அதுவல்ல. சனாதன தர்மத்தில் நம்பிக்கை குறைந்து காணப்படும் இந்த காலத்தில் கும்பகோண மடத்தார் செய்துவரும் பணிகளை யாருமே பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதே சமயம் தற்போது திருப்பதியில் வேண்டாத சர்ச்சையை கிளப்பிவிட்டு, வைணவப் பெரியார்களது கண்டனத்திற்குட்பட்டது போன்ற செயல்கள் தேவையல்ல என்று நினைக்கிறோம். மதச்சார்பின்மை என்ற பசுத்தோல் போற்றப்பட்டுள்ள புலியை நாம் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அடக்க வேண்டிய இத்தருணத்தில், உண்மைக்கு ஒவ்வாத உரிமைக்குரல்களை எழுப்பாமல், சங்கரர் வழி வந்த மடம் என்ற பெயரில் தனது காரியங்களை நடத்தி வந்தால் அது நமது சனாதன மதத்திற்கு புரியும் பெரிய தொண்டாக அமையும். தேவையற்ற சர்ச்சைகளை கிளப்பிவிட்டு இந்து மதத்திற்குள் பிளவுபடுத்தாமல் எல்லோரும் ஸ்ரீ சங்கரர் முதலான ஆச்சார்யார்களின் பாதம் பணிந்து அவர்கள் காட்டிய வழி நடந்து உய்வோமாக.

முருகன் Ic

நாஸ்தி ஸத்யாத் பரோ தர்ம:
நான்ருதாத் பாதகம் மஹத்
ஸ்திதிர்ஹி ஸத்யம் தர்மஸ்ய
தஸ்மாத் ஸத்யம் ந லோபயேத்

உண்மையைக் காட்டிலும் சிறந்த
தர்மம் கிடையாது.
பொய்யைக் காட்டிலும் பெரிய
பாவம் கிடையாது.
உண்மையே தர்மத்தின்
உறைவிடமாகும்.
ஆகையால் உண்மையை
கைவிடலாகாது.